

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. J.**, bývajúceho v H., zastúpenému JUDr. J. K., advokátom v H., proti žalovanému **R. S.**, so sídlom V., zastúpenému JUDr. I. S., advokátom v B., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a o určenie, že pracovný pomer trvá**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 42 C 42/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2011 sp. zn. 14 Co 115/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 375,91 € do rúk alebo na účet JUDr. I. S., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 8. decembra 2010 č.k. 42 C 42/2009-231 žalobu zamietol. Žalobcu zároveň zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 1 344,17 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo svojom odôvodnení uviedol, že vychádzal z ust. § 74, § 118 ods. 1, § 152 a § 230 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce a vyslovil názor, že pokiaľ žalobca nerešpektoval pokyn žalovaného, aby sa dostavil do sídla žalovaného do B. na V. ulicu, ktoré bolo okrem iného dojednané i ako jeho miesto výkonu práce, tak porušil pracovnú disciplínu závažným spôsobom. K námietkam žalobcu, že prevzal iba kópiu listu zo dňa 18.2.2009, ktorá bola tzv. faxovou kópiou, resp., že vo výzve bol nesprávne zamestnávateľ označený s malým “r“ uviedol, že tieto neobstoja a súd ich kvalifikoval ako špekulatívne. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že pokyny a príkazy v rámci nadriadenosti a podriadenosti sa môžu zadávať akýmkoľvek neformálnym spôsobom, pričom musí byť zrejmé, k čomu pokyn smeruje. Z obsahu pokynu z 18.2.2009 je nesporné uloženie

povinnosti žalobcovi dostaviť sa dňa 23.2.2009 do sídla zamestnávateľa do B. na V. ulicu. Žalobcovi muselo byť jednoznačne zrejmé, kde sa sídlo obchodnej spoločnosti nachádza, nakoľko v tomto sídle absolvoval dvojtýždňové školenie. Nemožno sa stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, že nebol povinný dostaviť sa do sídla spoločnosti, nakoľko pokyn nemal náležitosti cestovného príkazu, keď mu nebolo stanovené, aký dopravný prostriedok má použiť. Takáto povinnosť pre zamestnávateľa zo Zákonníka práce nevyplýva. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. októbra 2011 sp. zn. 14 Co 115/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 313,04 Eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke, svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil a s uvedeným odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo povinnosťou žalobcu dostaviť sa dňa 23.2.2009 na výzvu žalovaného na pracovisko v B.. Táto povinnosť dostaviť sa na vlastné náklady na pracovisko vyplýva žalobcovi nielen z pracovnej zmluvy kde je uvedené, že miesto výkonu práce je aj B., s čím žalobca pri uzatváraní pracovného pomeru súhlasil, ale aj zo Zákonníka práce, keďže povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnancov vyplývajúcich z pracovného pomeru. Žalobca však nerešpektoval výzvu žalovaného, a nedostavil sa po ukončení PN na pracovisko. Konanie žalovaného vníma žalobca ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, hoci sám svoje povinnosti zamestnanca dodržiavať pracovnú disciplínu neplnil. Záverom krajský súd uviedol, že neospravedlnenou absenciou v práci a neplnením pokynu nadriadeného, ktoré boli ako dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru jasne uvedené v písomnom prejave žalovaného zo dňa 16.3.2009, došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania priznal.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave (dovolací súd posudzoval dovolanie podľa obsahu). Dovolateľ namietal s poukazom na ust. § 237 písm. c/ O.s.p., § 242 ods. 1

O.s.p., že žalovaný nebol riadne zastúpený ako aj skutočnosť, že rozhodnutiami konajúcich súdov došlo k porušeniu jeho práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 36 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky a porušeniu jeho práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania, pričom tieto rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. V dovolaní namietal náležitosti plnej moci udelenej advokátovi protistrany ako aj opakovane poukazoval na skutočnosť, že v obchodnom mene žalovaného malé „r“ nie je a on sa domnieval, že žalovaný ho prevádza na výkon inej než dojednanej práce k inému zamestnávateľovi. Ďalej v dovolaní tvrdil, že B. nebola jeho pravidelným pracoviskom a na výkon pracovnej cesty mu nebol daný cestovný príkaz.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolateľ podal dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia a navrhol podané dovolanie zamietnuť. Zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí. Prípustnosť dovolania preto z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. c/ O.s.p., a konkrétne k tvrdeniu žalobcu, že žalovaný nebol v konaní pred súdom riadne zastúpený. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že z obsahu spisového materiálu ako aj z jednotlivých listov súdneho spisu vyplýva, kto a v akom rozsahu zastupuje žalovaného pred súdom. Vytýkaný nedostatok plnomocenstva, a to skutočnosť, že pri podpisoch konateľov na plnomocenstve nie je uvedené obchodné meno spoločnosti, vzhľadom na jednoznačnosť označenia toho kto vôľu v listine prejavuje, ako aj obsahu prejavu v listine, nemôže spôsobiť neplatnosť právneho úkonu.

Vady v zmysle § 237 O.s.p., žalobcom nenamietané, v dovolacom konaní najavo nevyšli.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spochybňujúcu nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu v súlade s § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný si náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou prihliadol na to, že právny zástupca žalovaného zastupoval tohto účastníka už v konaní pred oboma nižšími stupňami súdov. Žalovanému preto priznal náhradu trov dovolacieho konania iba za jeden úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia žalovaného k dovolaniu žalobcu zo 14. mája 2012 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 375,91 € [t.j. 305,63€ (§ 10 ods. 1 vyhlášky) + režijný paušál 7,63 (§ 16 ods. 3 vyhlášky)] + 20 % DPH].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V B. 28. novembra 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová